

RADA EVROPY

EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA

PÁTÁ SEKCE

VĚC KOMISSAROV proti ČESKÉ REPUBLICE

(stížnost č. 20611/17)

ROZSUDEK

Článek 5 odst. 1 písm. f) • vydání • nepřiměřená délka vydávací vazby způsobená závažnými průtahy v azylovém řízení odporujícími vnitrostátnímu právu • vnitrostátní lhůty pro azylové řízení značně překročeny • vnitrostátní orgány neprokázaly vynaložení požadované péče

ŠTRASBURK

3. února 2022

Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v čl. 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.

Rozsudek je v autentickém anglickém znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC (www.echr.coe.int). Pořizený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.

Ve věci Komissarov proti České republice,

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení:

Síofra O’Leary, *předsedkyně*,

Mārtiņš Mits,

Ganna Yudkivska,

Lətif Hüseynov,

Ivana Jelić,

Mattias Guyomar,

Kateřina Šimáčková, *soudci*,

a Victor Soloveytchik, *tajemník sekce*,

se zřetelem ke:

stížnosti (č. 20611/17) směřující proti České republice, kterou dne 8. března 2017 podal k Soudu občan Ruské federace Yury Komissarov („stěžovatel“) na základě článku 34 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod („Úmluva“);

rozhodnutí uvědomit vládu České republiky („vláda“) o námitce směřující proti vydávací vazbě stěžovatele a zbývajících část stížnosti prohlásit za nepřijatelnou;

rozhodnutí neuvědomit o podané stížnosti podle čl. 36 odst. 1 Úmluvy vládu Ruské federace; stanoviskům účastníků řízení;

po poradě konané dne 11. ledna 2022,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat posledně uvedeného dne:

ÚVOD

1. Stížnost se týká zejména tvrzené nepřiměřené délky stěžovatelovy vydávací vazby (čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy).

SKUTKOVÝ STAV

2. Stěžovatel se narodil v roce 1968. Žije v Nižním Novgorodu, Rusko. Zastupuje jej F. Schmidt, advokát působící v Praze.

3. Vládu zastupuje její zmocněnec V. A. Schorm z Ministerstva spravedlnosti.

4. Skutkový stav případu vyličený účastníky řízení lze shrnout následovně.

5. Stěžovatel přicestoval v roce 1998 do České republiky a v roce 2000 mu zde bylo uděleno povolení k trvalému pobytu. V roce 1999 se mu z manželství s českou občankou narodilo dítě a v roce 2016 se jeho tehdejší partnerce narodila dvojčata. Ačkoli ruské orgány podaly během stěžovatelova pobytu v České republice několik žádostí o jeho vydání (viz § 6 níže), stěžovatel zde pobýval až do 15. listopadu 2017.

I. ŘÍZENÍ O VYDÁNÍ

6. Stěžovatel byl v roce 1999 v Rusku obviněn z trestného činu podvodu. V letech 2005 až 2014 nebylo z různých důvodů vyhověno několika žádostem ruských orgánů o vydání stěžovatele, zejména s ohledem na to, že žádosti nebyly doloženy potřebnými podklady. Dne 7. října 2014 podala Generální prokuratura Ruské federace ministru spravedlnosti České republiky další žádost o zatčení stěžovatele a jeho vydání k trestnímu stíhání v Ruské federaci.

7. Dne 11. března 2015 Městský soud v Praze vyslovil přípustnost vydání stěžovatele za podmínky, že ruská generální prokuratura poskytne určité diplomatické záruky a ujištění. Dne 17. srpna

2015 Vrchní soud v Praze zamítl stěžovatelem podanou stížnost proti tomuto rozhodnutí. Dne 10. listopadu 2015 ministr spravedlnosti povolil vydání stěžovatele k trestnímu stíhání do Ruska.

8. Dne 15. února 2016 podal stěžovatel proti výše uvedeným rozhodnutím soudů a ministra spravedlnosti ústavní stížnost. Dne 29. března 2016 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost jako opožděnou ve vztahu k rozhodnutím soudů a v části směřující proti rozhodnutí ministra spravedlnosti jako zjevně neopodstatněnou.

9. Dne 15. listopadu 2017 ve 13:15 byl stěžovatel na Letišti Václava Havla v Praze předán ruským orgánům.

II. VYDÁVACÍ VAZBA STĚŽOVATELE

10. Dne 16. května 2016 byl stěžovatel zadržen, zatčen a dne 17. května 2016 byl vzat do vydávací vazby.

11. Dne 18. května 2016 stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. Následujícího dne Ministerstvo spravedlnosti informovalo stěžovatele o odvolání přípravy realizace vydání do skončení azylového řízení.

12. Dne 15. června 2016 podal stěžovatel žádost o propuštění z vazby s odůvodněním, že jeho vazba již pozbyla svého účelu a že zasahuje do jeho rodinného života. Navrhl, aby vazba byla nahrazena alternativními opatřeními (např. peněžitou zárukou nebo slibem, že neuprchne).

13. Dne 29. června 2016 Městský soud v Praze žádost zamítl a nevyhověl ani návrhu na uložení alternativních opatření. Na základě stěžovatelovy stížnosti Vrchní soud v Praze dne 26. července 2016 toto rozhodnutí potvrdil a uvedl, že jakmile bylo ministrem spravedlnosti povoleno vydání, je nahrazení vazby alternativními opatřeními vyloučeno. Konstatoval, že u vydávané osoby je vydávací vazba obligatorním opatřením a dotyčná osoba může být propuštěna pouze tehdy, bylo-li rozhodnuto o odložení vydání nebo dosáhla-li vydávací vazba maximální přípustné délky (do níž se nezapočítává doba zbavení svobody po dobu azylového řízení).

14. Dne 12. září 2016 podal stěžovatel proti usnesením městského soudu a vrchního soudu ústavní stížnost, v níž mimo jiné namítal, že pokračující vazba je v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť příslušné orgány nepostupovaly s náležitou péčí.

15. Dne 13. prosince 2016 Ústavní soud stížnost odmítl jako zjevně neopodstatněnou. Konstatoval, že osoba ve vydávací vazbě nemůže být propuštěna jen na základě skutečnosti, že v době pobytu ve vazbě podala žádost o mezinárodní ochranu. Poukázal také na skutečnost, že celý proces, tj. řízení o mezinárodní ochraně a vazební řízení, by měl proběhnout v příslušných zákonných lhůtách, které jsou podle Ústavního soudu přiměřené právu stěžovatele na jeho osobní svobodu.

16. Stěžovatel mezitím dne 23. listopadu 2016 podal novou žádost o propuštění z vazby, v níž nově namítal rovněž průtahy v azylovém řízení. Žádost byla dne 8. prosince 2016 Městským soudem v Praze zamítnuta. Následnou stížnost stěžovatele proti tomuto usnesení zamítl dne 5. ledna 2017 Vrchní soud v Praze. Soudy nepovažovaly délku stěžovatelovy vazby za nepřiměřenou s ohledem na azylové řízení, které stěžovatel zahájil.

17. Dne 23. května 2017 napadl stěžovatel vazbu další stížností podanou k Městskému soudu v Praze.

18. Dne 8. června 2017 Městský soud v Praze tuto stížnost zamítl jako nedůvodnou.

19. Dne 30. října 2017 Městský soud v Praze nařídil stěžovatelovo propuštění z vazby a jeho předání ruským orgánům.

III. ŘÍZENÍ O MEZINÁRODNÍ OCHRANĚ

20. Dne 18. května 2016 stěžovatel podal Ministerstvu vnitra žádost o mezinárodní ochranu, která byla dne 23. ledna 2017 zamítnuta.

21. Dne 27. února 2017 podal stěžovatel k Městskému soudu v Praze proti rozhodnutí ministerstva správní žalobu. Dne 2. června 2017 byla žaloba zamítnuta.

22. Dne 19. června 2017 podal stěžovatel proti zamítavému rozsudku kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Stížnost byla dne 17. října 2017 odmítnuta pro nepřijatelnost.

23. Ve dnech 31. října a 8. listopadu 2017 obdrželo Ministerstvo vnitra od stěžovatele další žádosti o mezinárodní ochranu. Obě žádosti byly zamítnuty s odůvodněním, že nedošlo k podstatné změně rozhodných skutečností.

PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO A PRAXE

I. ZÁKON Č. 104/2013 SB., O MEZINÁRODNÍ JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCI VE VĚCECH TRESTNÍCH

24. Podle § 101 odst. 1 po rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání rozhodne předseda senátu o (i) vzetí osoby do vydávací vazby nebo (ii) o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací, nerozhodl-li o odložení vydání.

25. Dle § 101 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 71a trestního řádu má osoba ve vazbě právo kdykoli žádat o propuštění z vazby.

26. Podle § 101 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 73 trestního řádu nelze vydávací vazbu nahradit alternativními opatřeními jako např. zárukou důvěryhodné osoby, dohledem probačního úředníka, předběžným opatřením nebo slibem vazebně zajištěné osoby, že neuprchne.

27. Ustanovení § 101 odst. 5 stanoví, že vydávací vazba může trvat nejdéle 3 měsíce. Osoba, o jejíž vydání jde, musí být z vydávací vazby propuštěna na svobodu nejpozději poslední den této lhůty. Pokud vydání nemohlo být provedeno vzhledem k nepředvídatelným okolnostem, může předseda senátu před uplynutím této lhůty rozhodnout na návrh ministerstva o jejím prodloužení až o 3 měsíce; celková délka vydávací vazby však nesmí překročit 6 měsíců.

28. Podle § 101 odst. 6 písm. a) se do nejvyšší přípustné doby trvání vydávací vazby nezapočítává doba, po kterou se na osobu, o jejíž vydání jde, hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany.

II. ZÁKON Č. 325/1999 SB., O AZYLU

29. Dle § 27 odst. 7 jestliže soud rozhoduje nebo již rozhodl o přípustnosti vydání žadatele o udělení mezinárodní ochrany, vyřídí ministerstvo jeho žádost o mezinárodní ochranu přednostně. Rozhodnutí ve věci vydá ministerstvo bez zbytečného odkladu, nejpozději do 60 dnů. Totéž platí pro (i) řízení před (a rozhodnutí vydávaná) krajským soudem o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra a (ii) Nejvyšším správním soudem o kasační stížnosti podané žadatelem o mezinárodní ochranu.

30. Podle § 32 odst. 4 soudy rozhodnou věc přednostně a s nejvyšším urychlením, nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.

III. PRAXE ÚSTAVNÍHO SOUDU

31. V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 63/06 ze dne 29. ledna 2008 Ústavní soud mimo jiné zdůraznil, že vydávací vazba a její délka nemůže být odůvodněna jinak než realizací vydání.

32. Z rozhodovací praxe Ústavního soudu dále vyplývá (viz např. stanovisko pléna sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13 ze dne 13. srpna 2013, nálezy sp. zn. III. ÚS 665/11 ze dne 10. září 2013, sp. zn. I. ÚS 2211/13 ze dne 18. června 2014), že vydání nemůže být realizováno před skončením řízení o udělení mezinárodní ochrany.

IV. JUDIKATURA NEJVYŠŠÍHO SPRÁVNÍHO SOUDU

33. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu (viz, kromě mnoha jiných, rozsudky ze dne 20. listopadu 2008 čj. 6 As 1/2008, ze dne 12. srpna 2010 čj. 9 Afs 20/2010, ze dne 12. srpna 2010 čj. 9 Afs 21/2010, veřejně dostupné na www.nssoud.cz) se právním pojmem „bez zbytečného odkladu“ rozumí lhůta v řádu dnů, maximálně týdnů, tedy doba co nejkratší, přičemž tento pojem musí být v praxi vykládán individuálně podle účelu, jehož tímto konkrétním ustanovením zákonodárce zamýšlel dosáhnout.

PRÁVNÍ POSOUZENÍ

I. PŘEDBĚŽNÉ POZNÁMKY

34. Stěžovatel ve svém návrhu na přiznání spravedlivého zadostiučinění předloženém Soudu dne 25. května 2018 vznesl další námitky proti neadekvátním podmínkám vazby, mimo jiné proti otevírání korespondence vězeňskou službou, odloučení od rodiny a neumožnění běžného kontaktu rodiče s dítětem.

35. Vláda podotýká, že námitku týkající se podmínek vazby stěžovatel dosud nevznesl, a tudíž byla uplatněna opožděně.

36. Soud zaprvé poznamenává, že namítá-li stěžovatel odloučení od rodiny, je tato námitka v podstatě shodná s námitkou, kterou se Soud již zabýval a kterou odmítl jako nepřijatelnou (viz příslušnou větu úvodní části [tohoto] rozsudku [výše]). Musí proto být odmítnuta podle čl. 35 odst. 2 písm. b) Úmluvy.

37. Zadruté, námitky směřující proti neadekvátním podmínkám vazby stěžovatel poprvé vznesl ve své odpovědi na stanovisko vlády ze dne 25. května 2018. Soud konstatuje, že tyto námitky nejsou rozvedením ani vysvětlením původních stěžovatelových námitok, k nimž se účastníci řízení již vyjádřili. Je proto přesvědčen, že není namístě se těmito námitkami zabývat v kontextu nyní projednávané stížnosti (viz např. *Korneykova a Korneykov proti Ukrajině*, č. 56660/12, rozsudek ze dne 24. března 2016, § 95–96).

II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČL. 5 ODS. 1 ÚMLUVY

38. Stěžovatel na poli čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy namítá, že jeho vydávací vazba trvala nepřiměřeně dlouho a že vnitrostátní soudy nezvažily alternativní opatření k vazbě.

39. Příslušná část čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy zní.

„1. Každý má právo na svobodu a osobní bezpečnost. Nikdo nesmí být zbaven svobody kromě následujících případů, pokud se tak stane v souladu s řízením stanoveným zákonem:

...

f) zákonné zatčení nebo jiné zbavení svobody osoby, aby se zabránilo jejímu nepovolenému vstupu na území nebo osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění nebo vydání.“

A. K přijatelnosti

40. Vláda souhlasí s tím, že stěžovatel vyčerpal všechny vnitrostátní právní prostředky nápravy (včetně ústavní stížnosti), pokud jde o období od 16. května do 13. prosince 2016, tvrdí však, že tak neučinil ohledně svého zbavení svobody v době po 13. prosinci 2016, kdy Ústavní soud odmítl jeho ústavní stížnost (viz § 15 výše). Vláda argumentuje, že se Ústavní soud důkladně zabýval žádostí o propuštění, kterou stěžovatel podal teprve po sedmi měsících trvání vazby, a není možné vyloučit, že by Ústavní soud došel k jinému závěru, pokud by žádost byla podána po delším trvání vazby. Stěžovatel

nadto nepodal žádost o propuštění z vazby poté, kdy usnesení o jeho vzetí do vazby nabylo právní moci. Stěžovatel měl navíc právo žádat o propuštění z vazby každých 30 dnů.

41. Stěžovatel uvádí, že se znovu pokusil napadnout zákonnost své vazby dne 23. května 2017 (viz § 17 výše), avšak Městský soud v Praze všechny jeho argumenty odmítl s odůvodněním podobným těm, která obsahovala předchozí rozhodnutí vnitrostátních soudů (včetně Ústavního soudu) v jeho věci. Existovala tedy sice teoretická možnost znovu podat ústavní stížnost, avšak vzhledem ke stanovisku, jaké k okolnostem jeho případu zaujaly vnitrostátní soudy, by tento krok byl bezvýsledný.

42. Soud je toho názoru, že námitka nevyčerpání vnitrostátních prostředků nápravy je úzce spjata s odůvodněností stěžovatelovy námítky, a rozhoduje proto o jejím spojení s posouzením odůvodněnosti. Soud konstatuje, že tato stížnostní námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu čl. 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Dále konstatuje, že není nepřijatelná ani z jiných důvodů. Musí proto být prohlášena za přijatelnou.

B. K odůvodněnosti

1. Tvrzení účastníků řízení

43. Stěžovatel tvrdí, že vydávací vazba byla svévolná, neboť v jeho věci nebyly dodrženy vnitrostátním právem stanovené lhůty pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, a neskýtaly tak žádnou záruku proti nepřiměřené délce vydávací vazby. Vnitrostátní soudy kromě toho nezhodnotily možnost využití alternativ k vazbě.

44. Vláda je přesvědčena, že stěžovatelova vydávací vazba byla zákonná, nikoli svévolná, a její celková délka byla přiměřená okolnostem případu, jeho složitosti a množství stěžovatelem uplatněných námitek. Současně probíhající vydávací i azylové řízení byla vedena s náležitou péčí a směřovala k vydání stěžovatele, přičemž existovaly závažné důvody ospravedlňující délku azylového řízení nad rámec zákonných lhůt.

2. Hodnocení Soudu

45. Obecné zásady týkající se vydávací nebo vyhošťovací vazby vyplývající z čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy jsou vymezeny v rozsudcích *Khlaifia a ostatní proti Itálii* (č. 16483/12, rozsudek velkého senátu ze dne 15. prosince 2016, § 88–92) a *Shikhsaitov proti Slovensku* (č. 56751/16 a 33762/17, rozsudek ze dne 10. prosince 2020, § 53–56).

46. Pokud jde o délku vydávací vazby, Soud rozlišuje mezi dvěma formami vydání: první, kdy je žádáno o vydání za účelem výkonu trestu, a druhou, kdy má vydání dožadujícímu státu umožnit trestní stíhání dotyčné osoby. V druhé z uvedených situací Soud dospěl k závěru, že dožádaný stát je povinen postupovat se zvýšenou péčí, jelikož svobody zbavená osoba a) musí být až do pravomocného odsouzení považována za nevinnou, b) v této fázi nemůže uplatnit své právo na obhajobu a c) dožádaný stát není oprávněn posoudit odůvodněnost námítky (viz *Gallardo Sanchez proti Itálii*, č. 11620/07, rozsudek ze dne 24. března 2015, § 42).

47. Soud dále v řadě případů jednomyslně rozhodl, že z čl. 5 odst. 1 písm. f) nevyplývá požadavek na existenci pevných lhůt a že při rozhodování o tom, zda se vazba stala nezákonnou, bude každou námitku posuzovat individuálně (viz *A. H. a J. K. proti Kypru*, č. 41903/10 a 41911/10, rozsudek ze dne 21. července 2015, § 190; *Amie a ostatní proti Bulharsku*, č. 58149/08, rozsudek ze dne 12. února 2013, § 72; *Auad proti Bulharsku*, č. 46390/10, rozsudek ze dne 11. října 2011, § 128; *Bordovskiy proti Rusku*, č. 49491/99, rozsudek ze dne 8. února 2005, § 50). Ve věci *J. N. proti Spojenému království* (č. 37289/12, rozsudek ze dne 19. května 2016, § 77) Soud dospěl k závěru, že mezi faktory významné pro posouzení „kvality právní úpravy“ – v některých případech označované jako „záruky proti svévoli“ – bude patřit mimo jiné existence jednoznačných zákonných ustanovení upravujících vzetí do vazby, prodloužení vazby a stanovení vazebních lhůt.

48. V projednávané věci byl stěžovatel vzat do vydávací vazby dne 17. května 2016 poté, co soud rozhodl o přípustnosti jeho vydání a ministr spravedlnosti České republiky toto vydání povolil. Následujícího dne stěžovatel podal žádost o mezinárodní ochranu, která představovala překážku pro jeho vydání. Stěžovatel byl proto vyzooměn o odvolání přípravy realizace vydání až do skončení azylového řízení (viz § 11 výše). Soud proto uznává, že stěžovatelova vydávací vazba nemůže být sama

o sobě považována za svévolnou, neboť předtím bylo povoleno stěžovatelovo vydání (viz § 7 výše). To však nemohlo být realizováno před skončením řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, jak to od roku 2013 vyplývá z rozhodovací praxe Ústavního soudu (viz § 32 výše), kterou Soud může jen vítat.

49. Pro situace, kdy současně probíhá vydávací a azylové řízení, stanoví vnitrostátní právo příslušným orgánům zvláštní lhůty pro zpracování žádosti o mezinárodní ochranu a vydání rozhodnutí. Rozhodnutí musí být v každém případě vydáno „bez zbytečného odkladu“, čímž se podle judikatury Nejvyššího správního soudu rozumí, podle individuálního posouzení, řádově dny až týdny (viz § 32 výše), maximálně však šedesát dnů pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu správním orgánem a šedesát dnů pro oba stupně soudního řízení, je-li rozhodnutí vydané na základě výše uvedeného posouzení napadeno u soudu (viz § **Error! Reference source not found.**–**Error! Reference source not found.** výše). Tyto lhůty byly v projednávané věci značně překročeny: správní rozhodnutí o zamítnutí stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu bylo vydáno až po osmi měsících, tj. po době čtyřikrát delší, než kolik činí maximální lhůta stanovená vnitrostátním právem; rovněž doba, po kterou byla věc projednávána na dvou různých úrovních soudní soustavy, překročila příslušné předepsané lhůty. Azylové řízení tak trvalo namísto vnitrostátním právem stanovených šesti téměř sedmáct měsíců.

50. Soud připomíná, že existence či absence lhůt je jedním z řady faktorů, které může vzít v úvahu při celkovém hodnocení, zda byla vnitrostátní právní úprava „dostatečně dostupná, přesná a předvídatelná“ (jinak řečeno, zda existovaly „dostatečné procesní záruky proti svévoli“). Lhůty samy o sobě nejsou nezbytné ani dostačující pro naplnění požadavků čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy (viz např. *Gallardo Sanchez*, cit. výše, § 39; *Auad proti Bulharsku*, č. 46390/10, rozsudek ze dne 11. října 2011, § 131, kde Soud vysvětlil, že bude stěžovatelovu vazbu považovat za rozpornou s čl. 5 odst. 1 písm. f) i tehdy, pokud byly pevně stanovené lhůty dodrženy, jestliže řízení o vyhoštění nebylo vedeno s náležitou péčí). Soud nicméně poznamenává, že jsou-li stanoveny pevné lhůty, jejich nedodržení může být relevantní pro otázku „zákonnosti“, neboť vazba překračující maximální dobu povolenou vnitrostátním právem pravděpodobně nebude považována za „zákonnou“.

51. Soud je toho názoru, že striktní lhůty pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v projednávané věci představovaly významnou záruku proti svévoli. Vnitrostátní orgány proto byly podle vnitrostátní právní úpravy i podle Úmluvy povinny postupovat s požadovanou péčí. Vnitrostátní orgány však nejenom závažné průtahy v řízení neuznaly, ale ani na ně nereagovaly, přestože proti nim stěžovatel brojil stížnostmi. Zejména usnesení Ústavního soudu ze dne 13. prosince 2016 bylo vydáno v okamžiku, kdy stěžovatelovo azylové řízení již více než trojnásobně překročilo vnitrostátním právem stanovenou nejzazší lhůtu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, a dokonce přesáhlo i celkovou dobu šesti měsíců připuštěnou zákonem pro rozhodování o opravných prostředcích ve věcech azylu (viz § **Error! Reference source not found.** výše). Za těchto okolností nelze stěžovateli vytýkat, že se rozhodl výše uvedené prostředky znovu nevyužít, jak naznačuje vláda.

52. Ve světle výše uvedených úvah Soud dospěl k závěru, že v důsledku průtahů v azylovém řízení nebyla délka vydávací vazby dosahující 18 měsíců v souladu s vnitrostátním právem. Podstatné byly v této souvislosti dva prvky: maximální přípustná délka vydávací vazby a lhůta pro vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu (viz § **Error! Reference source not found.** a **Error! Reference source not found.** výše). Oba tyto prvky jsou navzájem nerozlučně spjaté – lhůta pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu má za okolností projednávaného případu zajistit, aby celková délka vazby nebyla nepřiměřená.

53. Soud proto zamítá předběžnou námitku vlády a dospívá k závěru, že došlo k porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy, neboť nebyl dodržen požadavek zákonitosti podle citovaného ustanovení. Vzhledem k tomuto závěru není nutné zabývat se tvrzeními stěžovatele, pokud jde o alternativy k vazbě.

III. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

54. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud zjistí, že došlo k porušení Úmluvy nebo protokolů k ní, a jestliže vnitrostátní právo dotčené Vysoké smluvní strany umožňuje pouze částečnou nápravu, přizná Soud v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

A. Újma

55. Stěžovatel požaduje za porušení svých práv podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy náhradu nemajetkové újmy ve výši 15 000 eur (€).

56. Vláda uvádí, že bude-li konstatováno porušení, lze za přiměřenou považovat částku 1 000 €.

57. Soud na spravedlivém základě přiznává stěžovateli z titulu nemajetkové újmy částku 7 500 € navýšenou o případnou částku daně.

B. Náklady řízení

58. Stěžovatel požaduje na nákladech řízení před vnitrostátními soudy a Soudem částku 99 228 Kč (cca 3 800 €) a dokládá tento nárok fakturami.

59. Vláda má za to, že jen část stěžovatelem požadovaných nákladů řízení se vztahuje k jeho námitce na poli článku 5 Úmluvy

60. Podle judikatury Soudu má stěžovatel právo na náhradu nákladů, jen je-li prokázáno, že tyto náklady byly skutečně a nezbytně vynaloženy a že jejich výše je přiměřená. V projednávané věci Soud s ohledem na listiny, které má k dispozici, a na výše uvedená kritéria považuje za přiměřené přiznat stěžovateli z titulu veškerých nákladů řízení částku 1 600 € navýšenou o případnou částku daně.

C. Úrok z prodlení

61. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě mezní zápůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ

1. *prohlašuje* námitku založenou na čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy za přijatelnou a zbývající část stížnosti za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy;
3. *rozhoduje*,
 - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle čl. 44 odst. 2 Úmluvy:
 - (i) částku 7 500 € (sedm tisíc pět set eur) a dále případnou částku daně, kterou může být stěžovatel povinen zaplatit, jako náhradu nemajetkové újmy;
 - (ii) částku 1 600 € (jeden tisíc šest set eur) a dále případnou částku daně, kterou může být stěžovatel povinen zaplatit, jako náhradu nákladů řízení;
 - které se převedou na ruské rubly podle kursu platného ke dni zaplacení;
 - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě mezní zápůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
4. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno v anglickém jazyce a sděleno písemně dne 3. února 2022 v souladu s čl. 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

tajemník

předsedkyně